

Aceasta au simțit-o și au trăit-o toți aceia care l-au văzut slujind și duhovnicind, propovăduind și catehizând.

Preotul Ioan Florescu s-a născut la 18 iulie 1875, în comuna Bezdead, raionul Pucioasa, de sub poale de munte, dintr-o familie de obârșie țărănească.

După absolvirea cursurilor primare, la școala din sat, a urmat pe acelea ale Seminarului Central din București, obținind în fiecare clasă premiul I cu cunună, după care a urmat Facultatea de Teologie din București pe care a absolvit-o, luându-și licența în anul 1903, cu lucrarea tipărită «Morala independentă de religie».

A funcționat după aceea ca pedagog al Seminarului Central, spiritual al Internatului teologic și secretar al Facultății de Teologie din București.

În anul 1906 a fost hirotonit, preot pe seama bisericii voievodale de la Radu Vodă.

A luat parte la războiul din 1916, căzând prizonier. Întors în țară după o captivitate de doi ani, a fost numit preot paroh al bisericii Sf. Mina din Capitală, unde, distingându-se printr-o conduită demnă și exemplară, a slujit pînă în anul 1959, cînd a fost rînduit cu îmbisericirea la biserica Hagiu, la care a slujit cu același devotament și cu aceeași rivnă.

A fost pînă în ultima clipă în slujba Domnului Hristos și a creștinilor, ca un duhovnic mult prețuit și foarte căutat.

Chiar în delicata și dificila sarcină de Președinte al Consistorului de Judecată Bisericească, unde a funcționat mai mulți ani, preotul Ioan Florescu a știut să onoreze această demnitate cu multă înțelepciune, nepărtinire și cu deosebită conștiinciozitate.

În toate însărcinările ce i s-au încredințat de-a lungul unei slujiri strălucite, a înțeles să pună suflet, dovedindu-se pînă la moarte pildă demnă de cinste, de modestie, de muncă.

Cu o stăruință neobosită, în pofta unui trup firav, părintele Ioan Florescu și-a închinat cei aproape 88 ed ani ai vieții sale slujirii Bisericii Domnului, Dumnezeuul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

A pornit acum către Domnul spre muntele cel sfînt al Lui. Pășește spre Cel pe care L-a slujit, cu candela credinței și a faptelor bune, curat cu inima ca să ia binecuvîntare și să audă cuvîntul de răsplătire «bine slugă bună și credincioasă! Peste puține ai fost pus, peste multe te voi pune! Intră întru bucuria Domnului Tău».

Pe acesta și noi să-L rugăm să-i dea odihnă în veci. Amin».

Despre felul cum răposatul a slujit misiunea sfîntă a preoției lui Hristos, a vorbit P. C. Părinte Alexandru Ionescu, fost aproape 14 ani împreună slujitor cu el la altarul aceleiași sfînte biserici.

După rostirea cuvîntărilor, au urmat, potrivit rînduielilor, ocolirea sfîntei biserici, după care a avut loc înmormîntarea la cîmîtirul Belu din Capitală.

ASISTENT

† STAREȚUL ARHIMANDRIT MITROFOR SERAFIM GEORGESCU

Anul acesta, la 15 aprilie, în a doua zi de Paști, s-a stins trecînd la Domnul arhimandritul mitrofor Serafim Georgescu, stareț onorar al sfîntei mînăstiri Sinaia, în vîrstă de 95 ani. A trecut al cele veșnice, după o scurtă dar grea suferință, un călugăr adevărat, un stareț și un duhovnic neîntrecut. O figură blindă cu chip cuvios, cu vorbă dulce, părintească, cu ținută demnă și adinc evlavioasă, a fost chemată la Domnul căruia l-a slujit timp de 82 de ani, în calitate de cîntăreț de strană, ierodiacon, ieromonah la o parohie și stareț de mînăstire.

Născut în anul 1868, luna mai, ziua 31, în comuna Gruiu, raionul Răcari, regiunea București, din părinți țărani, după absolvirea cursului primar, este luat din mînăstirea

Căldărușani unde-și petrecea vacanța la un unchi ieromonah, de episcopul Ghenadie al Argeșului, la Episcopia Argeș. Acolo, ca ucenic al episcopului, învață psaltichia la vestitul de pe atunci cântăreț Malache, elevul lui Anton Pann și, fiind înzestrat cu deosebite calități muzicale, este numit canonic la Episcopie. În anul 1889, este hirotonit ierodiacon, după ce fusese tuns în monahism, și îndeplinește slujba de ierodiacon II la episcopie timp de șapte ani, în frumoasa și neîntrecută biserică voievodală a meșterului Manole. O dată cu episcopul Ghenadie, care ajunge mitropolit primat, în anul 1902 trece ca ierodiacon la catedrala Mitropoliei din București. Aflându-se aci, se înscrie la Seminarul Nifon, unde frecvențează câțiva ani, și-și continuă slujba fiind avansat arhidiacon sub cîrmuirea blîndului mitropolit Iosif Gheorghian, care are o influență deosebită asupra formării caracterului său.

Mult apreciat și chiar iubit de mitropolitul Iosif, care îl ia ca însoțitor la Karlsbad într-o vară, arhidiaconul începe să prindă dragoste de călătorii, învață limbile franceză și germană și, în anii următori, călătorește singur în Italia, Germania, Austria, Ungaria și la Constantinopol. Prin aceste călătorii și prin citirea multor cărți, își înmulțește cunoștințele și dobîndește ca autodidact o aleasă cultură și o temeinică școală a vieții.

În anul 1910, este numit stareț la mînăstirea Predeal și preot paroh la Bușteni, iar în 1928, stareț la sfînta mînăstire Sinaia, unde stărețește pînă în anul 1950, cînd, încărcat de ani, este pensionat, dar rămîne în sfînta mînăstire ca stareț onorar.

A fost cinstit cu multe decorații și distincții bisericești, avînd în monahism rangul de arhimandrit mitrofor, de care puțini călugări s-au învrednicit.

A ținut cuvîntări, predici, conferințe, pe care le citea după scrisul său caligrafic și deosebit de îngrijit. A scris istoricul mînăstirilor Predeal și Sinaia, răscolind cu migală documente vechi, monografii, mult apreciate. A luat parte activă la multe solemnități oficiale din trecutul sfîntei noastre Biserici. Totdeauna cu demnitate și deosebit tact, a făcut cu cinste față împrejurărilor.

A slujit ca preot și duhovnic credincioșilor de la Bușteni, dar mai ales monahilor din cele două mînăstiri pe care le-a stărețit. Și, în adevăr, se poate spune că în osteneala sa pămîntească de călugăr, a fost înzestrat cu mari și luminoase calități, căci arhimandritul mitrofor Seralini a fost călugăr cu adevărată viață îmbunătățită. El a trăit pe Hristos în trupul său pămîntesc, s-a luptat cu necazurile și ispitele vieții, pe care le-a biruit. Din fragedă tinerețe a slujit Domnului, a renunțat de buvăvoie la plăcerile trecătoare ale lumii, s-a înălțat deasupra lor, le-a stăpînit și a aflat pacea sufletului său. Călugăr înzestrat, de o extremă cumpătare în toate, fără compromisuri înjositoare, a înțeles și a trăit făgăduințele monahale, fără știrbirea pravilei.

Poate pentru aceasta, Bunul Dumnezeu l-a învrednicit de o viață atît de îndelungată, 95 ani, cu deplinătatea facultăților mintale pînă în ultima clipă a vieții pămîntești.

Conducătorul de astăzi al Bisericii noastre îl aprecia mult și-l cerceta adesea în chilia nevoițelor sale din ultimii ani; i-a acordat titlul de stareț onorar și a binevoit să aprobe înmormîntarea rămășițelor sale pămîntești în grădina sfîntei mînăstiri Sinaia.

Toți cei care l-au cunoscut, care au trăit aproape de el, care s-au împărtășit din darurile sale duhovnicești la Sfînta Liturghie, la scaunul de mărturisire sau la ascultarea monahicească, au regretat sincer trecerea lui din această viață pămîntească și-i vor păstra în inimi neștearsă figura lui blîndă, icoana vieții sale curate, amintirea slujirii lui binecuvîntate.

Pr. V. HAIȘAN
Sinaia